

vil dog sige, at kan man løse Opgaven for 80 Øre pr. Td. Hartkorn, altsaa for 5—6 Kr. om Aaret for en almindelig Bønde-gaard, maatte Forholdene i Landbruget være meget slette, hvis dette ikke kunde overkomme en saadan Merudgift. Flertallet i dette Ting har nu ikke villet — og Regeringen heller ikke — være med til at løse Spørgsmaalet som et socialt Spørgsmaal, som et Samfundsspørgsmaal. Man har fastholdt Princippet, at Arbejdsgiveren skulde betale, at Industrien skulde bære sine egne Ulykker. Nu kommer det ærede Medlem for Aalborg og siger i Konsekvens deraf: Landbruget skal bære sine egne Ulykkestilfælde, og saa siger jeg: Kunne vi ikke komme frem ad anden Vej, er det sikkert ogsaa forsvarligt at gaa frem paa denne Maade, hvorved de, der komme til Skade under Udførelsen af deres Arbejde i Landbrugets Tjeneste, dog faa nogen Erstatning, men vil man ind paa den Vej, maa man løbe Linen ud og gøre det samme for Søfarten og for dem, der ere beskæftigede i Handel og Haandværk og andre Erhverv. Det ene er lige saa berettiget og naturligt som det andet. Jeg kunde, som sagt, godt tænke mig, at man gik den Vej, men saa vil der jo blive den Gruppe tilbage af Folk, der økonomisk set ere lige saa slet stillede som eller kun lidet bedre end Arbejderne, nemlig den store Mængde Mennesker, som arbejde for egen Regning uden at være egentlige Arbejdsgivere. Her er det jo en stor Klasse, vi altid have for Øje i vort Land, nemlig vor Fiskeribefolkning. Antallet af Medhjælpere ved Fiskeriet er saa overmaade ringe, medens Antallet af selvstændige fiskeridrivende er meget stort, og denne Befolkning er gennemgaaende meget fattig. Der findes selvfølgelig ogsaa en Mængde Husmænd og smaa næringsdrivende, som klare sig selv, og hvis økonomiske Forhold i Virkeligheden ere meget slette. De leve under en stærk Konkurrence med den store Bedrift, den store Industri og det store Haandværk, og selv om de ere selvstændige, er der dog en himmelvid Forskel mellem disse Folk og f. Eks. Folk i den sociale Klasse, hvortil det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Bramsen) hører. Jeg synes derfor, at det ikke var saa urimeligt, om man, naar man laver en Ulykkesforsikring med Arbejdsgivernes Forpligtelse til at erstatte i Henhold til Loven, supplerede dette med en Institution, i hvilken man fra hele Samfundets Side ydede Understøttelse til disse Folk, som man ikke paa anden Maade kunde skaffe en For-

sikring. Jeg tror, det kunde lade sig gøre at gaa den Vej, og jeg synes i hvert Tilfælde, at det bliver nødvendigt at gaa den Vej, hvis man vil øve Retfærdighed. Det er ganske vist ikke en Vej, der i særlig Grad tiltaler mig, idet jeg synes, det vilde være langt mere rationelt, at man, som det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) nys udtalte, og hvad jeg for Resten oftere har nævnt her i Tinget, simpelthen erkendte Samfundets Pligt over for dem, der ere komne til Skade, og ydede dem en Understøttelse uden at hæfte et nedværdigende Stempel paa denne ved at gøre den til Fattighjælp. De mange Betænkeligheder og Vanskeligheder i Detaillen ved en Forsikring efter det ærede Medlems Forslag eller lignende Forslag, som ere paapegede, vil man bestandig have, saa længe man søger at løse Spørgsmaalet paa den Maade, som vi en Gang ere komne ind paa, men disse Vanskeligheder tror jeg ganske sikkert, man vilde være sluppen ud over, hvis man var gaaet den Vej, som mine Partifæller og jeg have tilladt os at foreslaa. Det kan ikke nægtes, og deri har det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojsen) sikkert Ret, at man ved denne Lovgivning her er begyndt at reagere fra det, som har været stærkt fremme i nogle Aar. Saa vidt jeg kan forstaa, er man til en vis Grad begyndt at blive bange for at lade Staten som saadan tage flere Opgaver op. Man gør i hvert Tilfælde; hvad man kan, for at hindre Staten i at løse saadanne Opgaver, som synes at ligge naturlig for den, og man gør det, synes det, af Frygt for, at de socialdemokratiske Anskuelse eller Anskuelse, der ere nær beslægtede med disse, skulle faa for megen Vind i Sejlene. Jeg tror, at dette er Grunden eller i alle Tilfælde en medvirkende Aarsag til, at man søger at komme bort fra det, som tidligere har været stærkt fremme. Man vil hellere have, at de private skulle bære nogle Byrder direkte, fordi man ogsaa derved styrker deres Berettigelse til at skaffe sig privat Udbytte gennem Industri og andre Virksomheder. Saa bære de ogsaa de Ulemper, deres Virksomhed fører med sig, siger man, og saa er der ingen Vanskelighed. Der er imidlertid det at lægge Mærke til, at ganske vist løses ikke disse Opgaver direkte ved Hjælp af Staten, men som det ærede Medlem for Aalborg ogsaa gjorde opmærksom paa, noget af det første, Arbejdsgiverne i de mere farlige Erhverv have gjort, efter at Loven om Ulykkesforsikring er stadfæstet, er, at de have sat